

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

**19η Φεβρουαρίου 2012
Κυριακή της Απόκρεω
(Ματθ. κε' 31-46)**

Τὴν θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ προσδοκᾶ τὸν Θεὸν « ...Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος... » ὑπογραμμίζει μὲ σαφήνεια ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἔχοντας ἀποτυπώσει στὸ σύμβολο τῆς πίστεως, μὲ θεοπνευστία καὶ θεολογικὴ ἀκρίβεια, τὰ ὅσα πρόκειται νὰ συμβοῦν στὴν κτίση καὶ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ο Κύριος μὲ τὸν σημερινό Του λόγο ὄδηγε τὸ δημιούργημά Του στὸ τέλος τῆς ἱστορίας του καὶ ἀποκαλύπτει στὸ πλάσμα Του γεγονότα ποὺ θὰ ἐκτυλιχθοῦν μὲ τὴν ἐρχόμενη δευτέρᾳ παρουσίᾳ Του. Παρουσία ποὺ ἔρχεται νὰ διοχετεύσει σὲ ζῶντας καὶ κεκοιμημένους τὴν αἰώνιότητα τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ.

Τό θεμέλιο, τὸ κριτήριο καὶ ἡ προϋπόθεση αὐτῆς τῆς αἰώνιότητας καθορίζε- ται ἀπὸ τὸν ἕδιο τὸν Χριστό καὶ εἴναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἐμπρακτὴ ἀγάπη τὴν ὁποία ὁ Ἱδιος προσέφερε στὸν ἄνθρωπο, μὲ τὴ θυσία τῆς ζωῆς Του, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ξεπεράσει τὴν ἀμαρτία καὶ τὸν θάνατο. Ἡ μίμησή της κληρονομεῖ στὸν ἄνθρωπο «τὴν ἡτοιμασμένην Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου».

Ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ ἀναγνώσαμε ἀπὸ τὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ εύστοχώτατα χαρακτηρίζεται ως τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Κρίσεως καὶ ἀφορᾶ στὴ φοβερὴ περιγραφὴ τῆς δευτέρας Παρουσίας, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἐρχόμενος ως Κριτὴς μετὰ δόξης θὰ κρίνει μὲ τὸ κριτήριο τῆς ἐμπρακτῆς ἀγάπης πάντα τὰ ἔθνη καὶ θὰ διαχωρίσει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἔριφια.

Ἀπὸ τὸν διαχωρισμὸν αὐτὸν προκύπτει μὲ σαφήνεια τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐνῷ στὸν παρόντα κόσμο κρινόμαστε οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸ μεῖζον ποὺ καταφέραμε ως σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, στὸν μέλλοντα αἰῶνα θὰ κριθοῦμε ἀντίστροφα ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο, ποὺ ἥταν καθημερινὸ καὶ προσιτό.

Ἀκολουθοῦν καὶ ἐκτυλίσσονται στὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ οἱ γνωστοὶ διάλογοι μεταξὺ τοῦ Μεγάλου Κριτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους διαχωρίζει σὲ δύο ὄμάδες. Μία ως

πρόβατα στὰ δεξιά Του καὶ ἄλλη ὡς ἐρίφια στὰ ἀριστερά Του. Ὄλοι τους ἐναγόμενοι στὸ πινευματικὸ Δικαστήριο, μὲ μιὰ οὐσιαστικὴ διαφορο-ποίηση. Τὴν τήρηση τῆς Θεϊκῆς ἐντολῆς «ἀγαπᾶτε ἄλλήλους» καὶ τὸν τρόπο διαχειρίσεώς της.

Ο Χριστὸς μὲ τὸν σημερινό Του λόγο ἀνατρέπει τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ μὲ τὸν τρόπο τῆς κρίσεώς Του δημιουργεῖ στὸν κρινόμενο ἀνθρωπὸ τὴν ἀπορία «Κύριε, πότε σὲ εἴδαμε;» Ἀν ὅμως ὁ προβληματισμὸς αὐτὸς κυνοφορεῖται ἀδιάκοπα στὴν καρδιὰ καὶ στὴ σκέψη κάθε ἀνθρώπου στὴν παροῦσα ζωή, τότε οὐσιαστικὰ θὰ φωτίζονται τὰ μυστικὰ κίνητρα τῶν πράξεών του καὶ θὰ ἀπαντᾶται ἡ ἀπορία του.

Ταυτόχρονα θὰ κατανοεῖται ξεκάθαρα τὸ κριτήριο τῆς κρίσεως τοῦ Κυρίου, ποὺ εἶναι ἡ μετάγγιση τῆς ἀγάπης Του στὰ πρόσωπα τῶν ἐλαχίστων.

Εἶναι συγκλονιστικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς ταυτίζει τὸν ἑαυτό Του μὲ τὸν ἐμπερίστατο, τὸν ἐλάχιστο καὶ τὸν ἀδύναμο ἀνθρωπὸ. Μὲ τὸν ἀνθρωπὸ ποὺ στερεῖται, ποὺ ὑποφέρει, ποὺ διώκεται, ποὺ τελικὰ βασανίζεται στὴ μοναξιὰ ποὺ τοῦ δημιούργησε ἡ ἀδιαφορία τῶν ἄλλων. Μὲ τὸν πάσχοντα ἀνθρωπὸ ποὺ συναντοῦμε καθημερινὰ καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀνάγκη του προσιτός.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὰ κριτήρια αὐτὰ ξαφνιάζουν, ἐπειδὴ ὑπερβαίνουν τὴν τυπικὴ ἐκτέλεση τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων κι ἀκόμη περισσότερο ἐπειδὴ δὲν ἔχαντλοῦνται μὲ τὴν αὐτόνοητη ἐκδήλωση τῆς εὐσέβειάς μας καὶ τῆς μονόδρομης σχέσεώς μας μὲ τὸ Θεό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς, ὅταν θέλει νὰ γνωρίσει στὴ ζωή του τὸ Θεό, νὰ ἀναγνωρίσει τὸ πρόσωπό Του, νὰ ἐντοπίσει μέσα ἀπὸ τὰ ποικίλα γεγονότα τὴν κρυπτόμενη παρουσία Του, νὰ προσδιορίσει τὰ ἐπίπεδα τῆς παρεμβάσεώς Του, νὰ νοιώσει τὴ δύναμη τῆς ἐπέμβασεώς Του, τὶς περισσότερες φορὲς ἐκεῖνο ποὺ καταφέρνει εἶναι νὰ ἀποπροσανατολίζεται, νὰ σκοτίζεται καὶ νὰ κουράζεται στὴν προσπάθεια συναντήσεως μαζί Του, ἐπειδὴ λησμονεῖ ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴ χαρὰ τῆς παρουσίας Του καὶ δημιουργεῖ οὐσιαστικὴ σχέση μαζί Του, περινᾶ ἀπὸ τὴ συνέπεια στὸ Θέλημά Του. Συνέπεια ποὺ δὲν συμπληρώνει ἀπλῶς τὴν ἀνάγκη τῆς γνώσης, ἀλλὰ ὑπερπληρώνει οὐσιαστικὰ τὸν δυνατὸ πόθο τῆς ψυχῆς.

Τέλος, ἡ δικαιοσύνη τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ διασπιστώνουμε νὰ ἔγκειται στὴ διευκρίνιση ὅτι ἡ Βασιλεία Του εἶναι ἥδη ἐτοιμασμένη γιὰ ὅσους συμπεριφέρονται πηγαῖα καὶ ἀγαποῦν χωρὶς προσπάθεια. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν κατάσταση τοῦ αἰωνίου πυρός, τὸ ὅποιο δὲν δημιουργήθηκε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του ποὺ ἀντιμάχονται τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ τελικὰ γιὰ ὅσους συμμαχοῦν μαζί τους.

Αγαπητοί μου ἀδελφοί,

πρὸ τοῦ πνευματικοῦ σταδίου τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία γιὰ νὰ μᾶς χειραγωγήσει στὴν ἔμπρακτη μετάνοια, μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν προσωρινὸ χαρακτῆρα τῆς φαινομενικότητας, τὴ σχετικὴ ἀξία τῆς δικῆς μας πραγ-ματικότητας, ἐνῶ παράλληλα μᾶς ὑπογραμμίζει τὴν ἀξία, τὸ εὑρος καὶ τὴ βαθύτητα τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποῖα ἐκχέεται ἀπὸ τὸ Θεό, ἀλλοιώνει τὸν ἄνθρωπο, προσφέρει στὸν συνάνθρωπο καὶ γίνεται γέφυρα πρὸς τὴν αἰωνιότητά μας.

Γένοιτο.

π. Ἰ. Κ.

[dkpdf-button]